

Č. 9269.

Zaměstnanci veřejní (Slovensko). — Řízení správní: * Rozhodnutí zemského úřadu v Bratislavě o úpravě odpočivných požitků býv. obecních, resp. obvodních notářů na Slov. podle zák. č. 310/24 není rozhodnutím konečným ve smyslu § 5 zák. o ss.

(Nález ze dne 16. května 1931 č. 7513).

V ě c : Ludevít M. v P. proti zemskému úřadu v Bratislavě o úpravu odpočivných požitků.

V ý r o k : Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

D ů v o d y : Výměrem min. vnitra ze 7. prosince 1922 nebyl st-I, dosavadní vedoucí notář v P., převzat do služeb republiky čsl., načež rozhodnutím župního úřadu ve Zvolenu z 18. října 1923 byl od 1. května 1923 dán do pense a byly mu podle pensijního notářského statutu vyměřeny odpočivné požitky. Stížnost, kterou st-I do tohoto rozhodnutí župního úřadu podal, byla nálezem nss-u 24. února 1925 č. 3766 zamítnuta jako bezdůvodná. Dne 12. června 1928 osvědčil župní úřad ve Zvolenu, že st-I jest podle výn. min. vnitra z 23. dubna 1928 vydaného ve smyslu zák. č. 152/26 státním občanem čsl. Dne 12. června 1928 složil st-I státoobčanskou přísahu.

Nař. rozhodnutím byly st-li podle zásad zák. č. 310/24 se souhlasem gřř v Bratislavě dnem 1. července 1928 poukázány odpočivné požitky.

Maje rozhodovati o stížnosti do tohoto rozhodnutí podané musil si nss v prvé řadě z důvodu své vlastní příslušnosti rozřešiti otázku, zda nař. rozhodnutí bylo vydáno poslední přípustnou instancí správní. Po této stránce dospěl nss k těmto závěrům:

Nař. rozhodnutím nebyla rozhodována zásadní otázka, zda st-I má jako bývalý obecní, do státních služeb republiky čsl. nepřevzatý notář nárok na pensi vůbec a nemusí se proto nss zabývati otázkou příslušnosti a pořadu instancí povolanych k rozhodování sporů tohoto druhu za platnosti zák. č. 125/27 a spr. ř. č. 8/28. Nař. rozhodnutí obsahuje toliko úpravu st-lovy pense podle zásad zák. č. 310/24 a má tedy nss toliko zkoumati, zda provádí žal. úřad tuto úpravu pense býv. obecních, resp. obvodních notářů s platností konečnou.

Zákonem 310/24 upraveny byly mimo jiné i odpočivné požitky obecních a obvodních notářů na Slov. podle zásad zák. č. 2 a 3/20 o odpočivných požitcích státních zaměstnanců a zák. č. 99/21 s obmezenými obsaženými v zák. č. 394/22. Podle § 8 cit. zák. byl min. fin. zmocněn, aby, pokud by pro náklad vzešlý prováděním tohoto zákona nebylo úhrady v úvěrech státního rozpočtu nebo v jeho celkových úsporách, opatřil k tomuto cíli nutné prostředky úvěrovými operacemi. Z ustanovení těchto je zřejmo, že náklad spojený s úpravou pensí býv. obec-

ních a obvodních notářů podle zák. č. 310/24 nehradí se z prostředků župních pensijních fondů notářských, jako dosud, nýbrž z prostředků státních. Již z toho plyne, že o úpravě odpočivných požitků podle tohoto zákona jsou povolány rozhodovati úřady státní. Názor tento jest potvrzen i předpisem § 9 zák. č. 310/24, podle něhož jest uloženo min. vnitra, aby v dohodě se zúčastněnými ministry zákon tento provedl.

I když tedy o zvýšení odpočivných požitků býv. obecních resp. obvodních notářů podle zák. č. 310/24 rozhodují úřady státní, neměl nss příčiny zkoumati otázku, zda zemský úřad v Bratislavě rozhodoval v I. stoličce po právu vzhledem k předpisům vl. nař. č. 94/28, neboť rozhodnutí jeho nemohlo býti v žádném případě rozhodnutím konečným. Byloť nař. rozhodnutí vydáno již za účinnosti zák. č. 125/27, a ježto nejde o výměru normální pense býv. obecního resp. obvodního notáře ve smyslu § 27 zák. čl. XXVI:1896 a také jiným zákonným předpisem opravný prostředek není vyloučen, bylo proti rozhodnutí zem. úřadu podle čl. 8 odst. 1 zák. č. 125/27 přípustno odvolání k min. vnitra. Nař. rozhodnutí bylo však dále vydáno za účinnosti vl. nař. č. 8/28, a ježto st-l není státním úředníkem — třebaže úpravu jeho odpočivných požitků podle zák. č. 310/24 provádějí úřady státní a na účet státu — neplatí omezení § 1 odst. 2 cit. vl. nař. na případ st-lův a slušelo tedy procesní stránku daného případu posuzovati podle předpisů cit. vl. nař.

Podle § 68 vl. nař. č. 8/28 má každé rozhodnutí, nejde-li o rozhodnutí ústředního úřadu, býti opatřeno poučením o opravném prostředku. Poučení to má podle § 71 odst. 1 cit. vl. nař. obsahovati údaj, je-li rozhodnutí konečné, či zda se lze z něho odvolati, v které lhůtě a u kterého úřadu. Žal. úřad nepřipojil však nař. rozhodnutí žádného poučení v tom směru, že se z něho lze odvolati k min. vnitra, ač to cit. normy výslovně předpisují. Tím vzbudil u st-le pochybnost, zda nejde o rozhodnutí konečné, které opravnému prostředku již nepodléhá, a zavínil, že st-l nenapadl rozhodnutí opravným prostředkem k nadříděné stoličce správní, nýbrž stížností k nss-u, která však vzhledem k předpisu § 5 zák. o ss není k meritornímu projednání před nss-em způsobilá.

V tomto postupu žal. úřadu spočívá podstatná vada řízení, pro kterou bylo nař. rozhodnutí podle 2. odst. § 6 zák. o ss zrušiti, aby tak bylo žal. úřadu umožněno, doručiti st-li svoje rozhodnutí znovu s právním poučením odpovídajícím zákonu.

Tomu nemohou státi v cestě předpisy § 71 odst. 3 resp. § 84 odst. 1 č. 3 a 85 vl. nař. č. 8/28, podle nichž se strana pro nedostatek poučení o opravném prostředku může domáhati navrácení v předešlý stav, ježto zavedením tohoto mimořádného opravného prostředku nemohly býti dotčeny předpisy o řízení před nss-em a nad to § 71 odst. 2 cit. vl. nař. vyslovuje zásadu, že nesprávné nebo neúplné poučení o opravných prostředcích nemůže býti straně na újmu. (Srov. nál. Boh. A 9014/31). Institut navrácení v předešlý stav neposkytuje však straně vzhledem na časové omezení § 85 odst. 1 cit. vl. nař. dostatečné záruky, že neutrpí újmy, nebylo-li rozhodnutí správního úřadu opatřeno poučením o opravných prostředcích.